

AUGLÝSING

um hámarkshraða ökutækja í Garðahreppi í Gullbringusýslu.

Hámarkshraði bifreiða og annarra ökutækja er 35 km á klst. innan kaups-
markanna. Reglur þessar gilda þó ekki um umferð á Reykjanesbraut og Vífilsstaða-
vegi.

Auglýsing þessi, sem sett er samkvæmt heimild í 50. gr. umferðarlaga, nr. 26 2.
maí 1958, öðlast þegar gildi.

Dóms- og kirkjumálaráðuneytið, 12. febrúar 1962.

F. h. r.

Baldur Möller.

Ólafur W. Stefánsson.

28. febrúar.

Nr. 14.

REGLUR

um breytingu á reglum um eftirlit með skipum og öryggi þeirra,
nr. 11 20. janúar 1953.

1. gr.

A-liður V. kafla reglnanna orðist þannig:

129. gr.

Þjóðfáni.

Öll skip önnur en opnir bátar skulu hafa hæfilega stóran þjóðfána.

130. gr.

Alþjóða merkjafánar.

Öll skip 250 rúml. og þar yfir skulu hafa alþjóðamerkjaflögg og merkjabók.

Skip, sem eru 50 rúml. og allt að 250 rúml., skulu hafa alþjóðamerkjafánann,
G. = Mig vantar hafnsögumann.

131. gr.

Áttavitar.

(a) Á skipum stærri en 200 rúml. skulu vera tveir vökvaáttavitar á föstum
samastað.

Á 50—200 rúml. skipum skal vera einn uppsettur vökvaáttaviti og annar til
vara, geymdur á öruggum stað. Skal vara-áttavitinn vera af sömu gerð og hinn,
þannig að fljótlegt sé að koma honum á stað hins fast uppsetta.

Á skipum undir 50 rúml. með þilfari skal vera einn vökvaáttaviti.

Á opnum bátum skal vera áttaviti og honum komið fyrir á hentugum stað.

Gerð vökvaáttavita.

(b) Vökvaáttavitar skulu hafa vottorð um gæði frá mönnum, sem að mati
skipaskoðunarstjóra eru dómbærir í þessum efnum. Skál áttavita, veltiásar og
nátthús skulu gerð úr efni, sem ekki hefur áhrif á segulnálar hans.

Veltiásar skulu vera hornréttir hvor við annan og línar í gegnum þá á að skerast í lóðréttum ási skálarinnar og skal standoddur áttavitans vera því sem næst í þessum skurðarpunkti.

Stýrisstrikið skal vera greinilegt og skal ekki vera fjær rósarbrúninni en 3 mm. Í áttavitum á þilfarsskipum má rósir ekki vera minni en 12.7 cm (5"), enda sjáist vel á þá frá stýrisstað.

Þar sem stækkunargler eða speglar eru notaðir við áttavita, skal sá útbúnaður vera þannig, að vel sjáist á að minnsta kosti $\frac{1}{4}$ hluta rósarinnar í einu frá þeim stað, sem staðið er á við stýri.

Vökvi áttavita skal þola 30° frost á Celsius, ekki má hann hafa eyðileggjandi áhrif á áttavitann. Skálin skal þannig gerð, að hún geti tekið við rúmfangsaukningu eða minnkun vökvans við hitabreytingar, án þess að springa eða að loftbólur myndist í áttavitanum. Rós með floti og nálum má ekki vega meira en 12 gr. í vökva, sem er $+15^\circ$ á Celsius.

Stýristriksskekkja má eigi fara fram úr $\frac{1}{2}^\circ$, skekkja á rós $\frac{1}{4}^\circ$ og skekkja við ásetningu rósar á flot má ekki vera meiri en $\frac{1}{2}^\circ$ og forðast skal að hinar leyfilegu skekkjur séu til sömu handar.

Fyrirkomulag áttavita.

(c) Fast uppsettum áttavitum skal þannig fyrir komið, að mögulegt sé að leiðrétta þá. Ekki skal hafa handrið úr járn eða stáli nær en 1.2 m frá náthúsi; útblástursrör, hljóðkúta, gervi-strompa úr stáli ekki nær en 1.5 m og stálplötur í yfirbyggingu mega ekki vera nær miðri rós áttavitans en 0.60 m. Ekki má hafa áttavita í stýrishúsum úr stáli, nema með leyfi skipaefirlitsins. Við uppsetningu áttavita ber að gæta þess, að lína gegnum stýrisstrik og odd sé samhliða langskurðarfleti skipsins. Rafalar, rafmótorar, rafgeymar og önnur rafmagnstæki skulu höfð það langt frá áttavitum, að þau trufla þá ekki, einnig skal gæta þess, að rafmagnsleiðslur í námunda við áttavita hafi ekki truflandi áhrif á þá.

Áttavitar á þilfarsskipum skulu lýstir á viðunandi hátt.

Leiðrétting áttavita.

(d) Leiðrétting áttavita skal í höndum manna, sem til þess hafa hlotið lög-gildingingu skipaskoðunarstjóra (sbr. augl. nr. 170 21. sept. 1953). Leiðrétta skal áttavita að minnsta kosti einu sinni á ári, á íslenskum skipum, auk þess þegar ástæða þykir til vegna viðgerða, breytinga eða farms.

(e) Dæmi áttavitasérfræðingur nýjan áttavita ónýtan, skal hann gera skriflega grein fyrir ákvörðun sinni.

Gyró-áttavitar.

(f) Í þeim skipum, sem skylt er að hafa tvo vökvaáttavita, má í stað annars þeirra hafa gyró-áttavita, en þá skal vökvaáttavitinn þannig staðsettur og gerður, að hægt sé að sjá á hann frá stýrishjóli skipsins og einnig hægt að nota hann til siglingafræðilegra athugana.

132. gr.

Sjókort, bækur o. fl.

Öll skip yfir 15 rúml. skulu hafa nýleiðrétt sjókort yfir svæði þau, sem fyrir-hugað er að sigla um, enn fremur nauðsynlegar vitaskrár, leiðsögubækur, spjöld um notkun gúmmibáta fest upp á áberandi stað í skipinu, leiðarvísi um merkja-gjafir við björgun úr sjávarháska, almanak (íslenskt sjómannaalmanak, sé um fiskiskip að ræða) enn fremur eintak af gildandi reglum um eftirlit með skipum,

leiðbeiningar um hjálp í viðlögum og siglingareglurnar. Skip með miðunarstöð skulu hafa skrá yfir radiovita. Enn fremur skulu vera til nauðsynleg tæki til útsetningar í sjókort. Skip skulu hafa leiðarabók eða dagbók og vélardagbók, svo og siglingalögin, sjómannalögin og aðrar reglugerðir eins og siglingalögin mæla fyrir um.

133. gr.

Radiomiðunarstöð, radar og sextant.

Í fiskiskipum stærri en 50 rúml. skal vera radiomiðunarstöð eða radar eða sextant. Önnur skip stærri en 50 rúml. skulu búin öllum þessum tækjum, en skipaskoðunarstjóra er heimilt að veita undanþágu frá þessu ákvæði, þegar ástæða þykir til.

134. gr.

Sjónaukar, vegmælar, handlóð.

Einn sjónauki skal vera um borð í skipum frá 50—500 rúml. og tveir í stærri skipum.

Patentvegmælir með varalínu og flundru skal vera í skipum frá 20—500 rúml. og tveir í stærri skipum, annar með varalínu og flundru. Séu þessi skip búin annarri gerð vegmæla svo sem Kernichef eða SAL vegmæli, þarf ekki nema annan Patentvegmælinn. Öll skip stærri en 20 rúml. skulu hafa handlóð, 3—5 kg með 50 m línu. Skip, sem eru yfir 50 rúml., skulu einnig hafa dýptarmæli með tilheyrandi vindu eða bergmálsdýptarmæli.

135. gr.

Miðunarskífur, sjóúr, skipsklukkur, loftvogir.

Sé ekki hægt að miða yfir áttavita, skulu fiskiskip stærri en 50 rúml. búin miðunarskífu, nema þau hafi radar.

Önnur skip en fiskiskip 200 rúml. og stærri skulu hafa miðunarskífu og azimutspigil og sjóúr, þó er skipaskoðunarstjóra heimilt að veita undanþágu frá þessu ákvæði, er ástæða þykir til.

Í hverju skipi, sem er stærra en 200 rúml., skulu vera tvær skipsklukkur og í skipum frá 20—200 rúml. ein skipsklukka.

Loftvog skal vera í öllum skipum, 50 rúml. og stærri.

136. gr.

Siglingaljós.

Öll skip skulu hafa siglinga- og merkjaljós þau, sem alþjóðasiglingareglur gera ráð fyrir, enn fremur hin fyrirskipuðu dagmerki. Fyrirkomulag og styrkleiki siglingaljósa skal vera samkvæmt alþjóðasiglingareglum. Á nýjum skipum¹⁾ yfir 50 rúml. skal vera ljósmerki, við slökkvara siglingaljósanna, sem sýna að þau séu í lagi.

Varaljósker.

Til vara skulu vera eftirtalin ljósker, sem óháð eru ljósavélum skipsins: hliðarljós, toppljós, afturljós, akkerisljós og 2 rauð ljós til að sýna, að skip sé ekki undir stjórn. Undanþegin þessu eru fiskiskip, minni en 50 rúml., enn fremur fiskiskip 50 og allt að 250 rúml., hafi þau fleiri en einn rafal, sem gefið getur orku til siglingaljósa, þó skulu skip í þessum stærðarflokki búin rauðu ljósunum tveimur, sem að ofan getur.

1) Nýtt telst skip, sem samið er um smíði á eftir gildistöku þessara reglna.

Á öllum skipum frá 5—250 rúml. skal ávallt vera til taks hvítt ljósker, sem gefur frá sér skæra birtu og óháð er ljósavélum skipsins.

Siglingaljós skulu hafa vottorð frá stofnunum viðurkenndum af skipaeftirlitinu. Varpera skal vera um borð fyrir hvert ljósker.

137. gr.

Tæki til hljóðmerkja.

Farið skal að alþjóðasiglingareglum varðandi tæki til hljóðmerkja. Þó þurfa skip, sem eru minni en 20 rúml. ekki að hafa klukku, en skulu þá geta gefið hljóðmerki þau, sem klukkum eru ætluð á annan hátt. (T. d. berja á tóma tunnu, fötu eða annað því um líkt).

138. gr.

Morselampi.

Öll skip yfir 150 rúml. skulu hafa morselampa, sem nota má jafnt að degi sem nóttu, skal hann ekki eingöngu háður aðalraforku skipsins.

2. gr.

B-liður V. kafla reglnanna orðist þannig:

139. gr.

Bjargtæki.

Á íslenskum skipum, sem gildandi alþjóðasamþykkt um öryggi mannslífa á hafinu nær til, og Ísland er aðili að, skulu að minnsta kosti vera bjargtæki þau, sem hún mælir fyrir um.

a) *Línubyssur.*

Öll skip yfir 50 rúml. að stærð skulu búin línubyssu með minnst 4 skotum og 4 línur og auk þess 2 flotlínur. Langdrægi línubyssa skal ekki vera minna en 120 m í skipum 50—250 rúml., en 230 m í stærri skipum.

b) *Ljóskastarar.*

Skip 30 rúml. og stærri skulu búin ljóskösturum. Skip 30—50 rúml. skulu búin minnst 250 watta ljóskastara, skip 50—100 rúml. skulu búin minnst 500 watta ljóskastara, skip 100—250 rúml. skulu búin minnst 1000 watta ljóskastara, en stærri skip minnst 1500 watta ljóskastara.

140. gr.

a) *Bjargbelti.*

Í öllum skoðunarskyldum skipum skulu vera bjargbelti af viðurkenndri gerð fyrir alla um borð.

b) *Bjarghringar.*

Þar sem línu er krafist við bjarghringa, skal hún vera 27.5 m löng. Með orðinu „bauja“ í þessu sambandi er átt við sjálfkveikjandi ljós-hylki eða ljós- og reykdufl. Á olíuflutningaskipum skal vera rafmagnsljós í baujunni.

Skip skulu búin bjarghringum sem hér segir:

Lengd skipsins í metrum.	Lágmarkstala bjarghringa.	Þar af með línu.	Þar af með bauju.
6—10 m	1	1	0
10—20 —	2	1	1
20—25 —	3	1	1
25—35 —	4	1	2
35—45 —	5	2	2
45—55 —	6	2	2
55—60 —	7	2	3
60—65 —	8	2	4

Skipaskoðunarstjóri getur krafizt fleiri bjarghringa en að ofan greinir, ef ástæða þykir til.

c) *Flugeldar.*

Auk flugelda þeirra, sem eiga að vera í björgunarbátum skulu skip búin þeim þannig:

Stærð skipsins rúml.	Lágmarkstala rauðra flugelda.	Lágmarkstala rauðra fallhlífarflugelda.	Lágmarkstala rauðra handblysa.
5— 15	4	0	6
15— 30	4	2	6
30—200	5	3	6
200—500	6	6	12
Stærri en 500 og farþega- skip þó minni séu	6	12	12

Í stað rauðra flugelda má koma flugeldabyssa af viðurkenndri gerð, með að minnsta kosti jafn mörgum skotum og hér er krafizt rauðra flugelda.

d) *Fyrirkomulag bjargtækja.*

Öllum skal tækjum þeim, sem um ræðir í þessum kafla, vera þannig fyrir komið um borð í skipunum, að þau megi koma að sem beztum notum, þurfi að grípa til þeirra.

e) *Stigar að björgunarbátum.*

Ef aðstæður eru þannig, að skipaskoðunin telur nauðsyn á sérstökum útbúnaði til þess að komast um borð í björgunarbáta (stigum eða köðlum), skal slíkur útbúnaður hafður á skipinu.

f) *Barefli til að berja ís.*

Togarar og önnur fiskiskip, sem hafa langa útivist að vetrarlagi, skulu vera búin minnst 10 öxum eða öðrum hentugum áhöldum til að brjóta með klaka.

g) *Undanþágur.*

Þegar sérstaklega stendur á, t. d. þegar um er að ræða flutning á sjómönnum eða verkafólki til og frá verstöðvum, eða einstakar hópferðir, getur skipaskoðunarstjóri gert vægari kröfur til farþegarýmis og skipsbúnaðar en krafizt er í reglum þessum. Skal þá undanþágan gefin skrifleg fyrir hverja einstaka ferð.

h) *Viðurkenning.*

Öll bjargtæki skulu hafa viðurkenningu skipaskoðunarstjóra, áður en þau eru tekin í notkun.

141. gr.

Björgunarbátar, gúmmibátar og slöngubátar.

I. Á íslenskum skipum, sem gildandi alþjóðasamþykkt um öryggi mannlífa á hafinu, sem Ísland er aðili að, nær til, skulu vera björgunarbátar þeir, sem hún mælir fyrir um, að öðru leyti en því, að skipin skulu búin gúmmibjörgunarbátum, er rúma alla á skipinu.

II. *Farmskip 200—500 rúmlestir* skulu hafa tvo björgunarbáta, sinn á hvorri hlið skipsins, og skulu bátarnir að samanlögðu rúma alla skipshöfnina. Auk þess skulu þau búin minnst tveimur gúmmibjörgunarbátum, sem að samanlögðu rúma alla á skipinu.

Farmskip undir 200 rúmlestum skulu hafa einn björgunarbát, sem rúmar alla skipverja. Enn fremur tvo gúmmibáta, sem rúma alla á skipinu að samanlögðu.

III. *Farþegaskip í strandsiglingum, stærri en 50 rúmlestir*, skulu hafa björgunarbáta, sem rúma helming allra á skipinu, enn fremur gúmmibáta fyrir alla á skipinu. Á litlum farþegaskipum, sem sigla innfjarða (flóabátum), getur skipaskoðunarstjóri veitt undanþágu frá fullkomnum björgunarbátum og leyft annan útbúnað í þeirra stað, svo sem slöngubát eða aukinn fjölda gúmmibjörgunarbáta.

IV. *Fiskiskip stærri en 500 rúml. skulu hafa:*

- a) Tvo björgunarbáta, er hvor um sig rúmar alla skipverja, sinn á hvorri hlið skipsins, að viðbættum gúmmibjörgunarbátum fyrir einum og hálfum sinnum fjölda skipverja (150% skipverja).
- b) Eða einn björgunarbát, er rúmar alla skipverja, staðsettan miðskips, þannig búinn, að auðvelt sé að setja hann út til beggja hliða skipsins, að viðbættum gúmmibjörgunarbátum fyrir einum og hálfum sinnum fjölda skipverja (150% skipverja).
- c) Eða tvo slöngubáta með árum og ræðum, skal annar rúma minnst 25 menn, en hinn minnst 8 menn, að viðbættum gúmmibjörgunarbátum fyrir einum og hálfum sinnum fjölda skipverja (150% skipverja).

V. *Fiskiskip 200—500 rúmlestir skulu hafa:*

- a) Björgunarbát eða björgunarbáta, sem að samanlögðu rúma alla skipverja. Ef tveir bátar eru, skal sinn vera á hvorri hlið skipsins, ef einn, skal hann svo búinn að setja megi hann út til beggja hliða skipsins. Tveir eða fleiri gúmmibjörgunarbátar, sem að samanlögðu rúma alla á skipinu.
- b) Eða tvo eða fleiri gúmmibjörgunarbáta, sem að samanlögðu rúma einum og hálfum sinnum fjölda skipverja (150% skipverja). Slöngubát með árum og ræðum, sem rúmar minnst 5 menn eða góður vinnubátur.

VI. *Fiskiskip 100—200 rúml. skulu hafa:*

- a) Björgunarbát eða björgunarbáta, sem að samanlögðu rúma alla skipverja, en auk þess gúmmibjörgunarbát eða báta fyrir alla skipverja.
- b) Eða tvo eða fleiri gúmmibjörgunarbáta, sem rúma tvöfaldan fjölda skipverja.

VII. *Fiskiskip 50—100 rúmlestir* skulu hafa tvo gúmmibjörgunarbáta, sem að samanlögðu rúma einum og hálfum sinnum fjölda skipverja.

VIII. *Fiskiskip 15—50 rúmlestir* skulu hafa gúmmibjörgunarbát, sem rúmar alla á skipinu.

IX. *Fiskiskip 5—15 rúmlestir með þilfari* skulu búin gúmmibát, gúmmifleka eða öðru hentugu fleytitæki, sem rúmar alla skipverja.

Stærð gúmmibjörgunarbáta.

Ekki má nota minni en 6 manna gúmmibjörgunarbáta í skipum, sem eru stærri en 15 rúmlestir, og ekki stærri en 12 manna í skipum undir 200 rúmlestum.

Önnur skip.

Skip, sem ætluð eru til sérstakra nota (specialskip) og falla ekki undir ofangreinda flokka, skulu búin björgunar- og gúmmibátum, sem farm- eða fiskiskip af sömu stærð, en séu vandkvæði á þessu, ákveður skipaskoðunarstjóri hverju sinni, hvernig þau skulu búin bátum.

3. gr.

VI. kafli reglnanna orðist þannig:

Opnir bátar.**142. gr.****Opnir róðrabátar og búnaður þeirra.**

Þegar skoðaðir eru opnir bátar, skal þess gætt, að báturinn sé vatnsheldur og vel traustur, að stýrið sé traust og svo um það búið, að það geti ekki hrokkið upp af, þótt öldugangur sé, að bátnum fylgi traustar árar og að minnsta kosti tvær varaárar, að ræðin séu traust og hentug og sömuleiðis sigla og segl, sé það haft.

Í hverjum bát skal hafa nægilega mörg austurtrog, miðað við stærð hans, enn fremur góðan áttavita, ljósker, bárufleyg, stjóra, streng og vatnskút, hæfilega stóran.

143. gr.**Opnir vélbátar, sem stunda fiskveiðar.**

1. Þegar skoðaður er opinn vélbátur, sem stundar fiskveiðar, skal þess gætt, að báturinn sé vatnsheldur og traustur. Stýrið skal vera traust og svo um það búið, að það geti ekki hrokkið upp af þótt öldugangur sé. Þess skal enn fremur gætt, að seyming sé í góðu lagi og að ekki sé fúi í bátnum.

2. Undirbygging vélarinnar skal vera traust og vel til hennar vandað. Frá stefnispípunni skal tryggilega gengið og þess gætt, að afturstefnið sé hæfilega þykkt, svo það veikist ekki um of við gegnumborun fyrir stefnispípunni. Óskert efni utan við stefnispípuna má hvergi vera minna en $1\frac{1}{2}$ sinnum súðarþykktin.

3. Vélinni skal tryggilega komið fyrir í bátum, og svo um hana búið, að vatn geti ekki valdið gangtruflun. Húsið yfir vélinni skal vera vatnshelt, verði því við komið. Fram- og afturbíl vélarhússins skal þannig útbúið, að sjór geti ekki komið til vélarinnar örur en svo, að austurdæla vélarinnar hafi við að dæla, svo að austurinn geti ekki valdið gangtruflun. Sé op á framhliðinni vegna gangsetnings-sveifarinnar, skal kleift að loka því skjótlega og auðveldlega, t. d. með dragloku.

4. Undir kasthjól vélarinnar skal vera kassi, sem ver það fyrir austrinum.

5. Frá eldsneytisgeyminum skal tryggilega gengið. Á honum eða við hann, á eldsneytispípunni, skal vera gruggskál, með síu í og krana á botni, svo að unnt sé að hleypa vatni úr henni. Sé benzín notað til gangsetningar á vélinni, eða til eldsneytis, má ekki geyma það í vélarúminu.

6. Frá botnkrananum skal vel gengið og hann festur á bátshliðina með gegnreknum skrúfboltum, eða á annan öruggan hátt.

7. Frá útblásturspípunni skal svo gengið, að ekki stafi frá henni íkveikjuhætta. Liggi útblásturspípan með skipshliðinni og nái aftur úr bátnum, skal hún einangruð þar, sem hún liggur nærri tré, sé hún ekki vatnskæld.

8. Opnir vélbátar skulu hafa siglu og segl, hæfilega stór, 2 árar, 3 ræði, áttavita, þokulúður, samsett ljósker (rautt og grænt) og hvítt ljósker, um það bil einum metra ofar, eina skjólu, eina eða tvær handdælur, eftir því hvernig vélarúminu er komið fyrir, bárufleyg með 4 lítrum af smurningsolíu, eða annan full-

gildan útbúnað til að lægja með brotsjó, vatnskút, bátsfesti, lyfjaskrín nr. 1, hæfilega þungan stjóra og að minnsta kosti 30 faðma langan kaðal með um það bil 3 faðma keðju við endann, bjargbelti handa öllum um borð, 3 rauð handblys og vasaljós.

9. Á bátinn skal vera málað nafn hans, heimilisfang, umdæmisbókstafir og -tölur.

10. Allir fiskibátar skulu hafa mælingarbréf.

144. gr.

Opnir vélknúnir farþega- og vöruflutningabátar.

1. Opnir farþega- og flutningabátar vélknúnir, skulu fullnægja ákvæðum II. liðs þessarar greinar, um opna vélbáta, er stunda fiskveiðar, að því er lýtur að styrkleika bátsins, og fyrirkomulagi eftir ferðum þeim, sem bátnum er ætlað að vera í, hvort heldur er milli skips og lands, innfjarðasigling, eða á vötnum.

2. Útbúnaður opinna farþega- og vöruflutningabáta skal vera sem hér segir: Tvær árar, 3 ræði, samsett ljósker (rautt og grænt) og hvítt ljós einum metra ofar, þokulúður, 2 skjólur eða 2 austurtrog, handdæla, bátsfesti, hæfilega gild og löng, stjóri með 3 faðma keðju og streng, ekki styttri en 30 faðmar, bjargbelti fyrir alla um borð.

3. Sé báturinn yfirbyggður að einhverju leyti eða hafi hann ekki siglu né segl og verði heldur ekki róíð, skal hann auk greinds útbúnaðar hafa slökkvitæki og 2 varahlöð, 6 rauð blys í vatnsheldum kassa, bjarghring með bandi í, þokulúður, krókstjaka og lyfjaskrín nr. 1.

4. Enn fremur skulu á bátnum vera nauðsynleg handrið, og séu farþegar í lokuðu skýli, skal það vel lýst og loftræst.

5. Farþega- og vöruflutningabátar skulu hafa mælingarbréf.

145. gr.

Opnir vélbátar, varhlutir og verkfæri.

Í opnum vélbátum skulu vera eftirtalin verkfæri og varahlutir: Hamar, 2 skiptilyklar, töng, þjöl, meitill, 2 mótorkerti, sé benzinmótor í bátnum, en $\frac{1}{2}$ samstæða af eldsneytislokanálum, eða helmingur olíuspíssa, ef dieselvél er í bátnum, einangrunarband og hæfilega mikið af þétti (pakning).

4. gr.

A-liður VII. kafla regnanna orðist þannig:

A. Björgunarbátar.

(Gildir ekki um gúmmíbjörgunarbáta).

146. gr.

Smíði og gerð björgunarbáta fer eftir sérstökum reglum.

Þeir skulu vera vel smíðaðir, úr góðu, viðurkenndu efni, með föstum byrðingi. Lofthylkin innanborðs skulu vera úr eir eða öðru viðurkenndu efni.

Breidd björgunarbáts á hálfri dýpt skal vera að minnsta kosti:

- a. 96% af breiddinni miðskipa,
- b. 77% af breiddinni við fjórðung lengdar.

Botnris skal vera 1:8.

Ef breyta þarf stærðarhlutföllum björgunarbáts vegna rýmis, skal skipaskoðunarstjóri fá breytingartillöguna til úrskurðar. Skipaskoðunarstjóri getur leyft að

nota að einhverju leyti aðrar gerðir björgunarbáta, þegar sérstaklega stendur á, t. d. björgunarbáta með hleypisúð.

Um tölu björgunarbáta í farþegaskipum skal farið eftir alþjóðareglum. Rúmtak björgunarbáts skal reikna út eftir Simpsons-reglu eða á annan jafn nákvæman hátt. Telja má rúmtakið jafnt $6/10$ af margfeldi lengdar, breiddar og dýptar, ef eigandi skipsins eða skipaeftirlit ríkisins óska ekki eftir nákvæmari aðferð. Ekki má dýptartalan, sem reiknað er með, vera hærri en 45% af breiddinni, þó að hin raunverulega dýpt bátsins sé meiri.

Frá rúmtaki mótorbjörgunarbáts skal draga rúmtak mótors.

Hæfilegt hleðsluborð skal vera um 3 cm á hvern lengdarmetra bátsins. Stafnris björgunarbáts skal að minnsta kosti vera 4% af lengd hans.

Enginn björgunarbátur skal vera minni en 2.85 rúmmetrar.

Aðalmálin skulu fundin á eftirfarandi hátt: Lengdin skal mæld frá ytri brún súðar við framstefni að samsvarandi stað á afturstefni. Ef um skutgafl er að ræða, skal mælt að aftanverðum gaflinum.

Breiddin skal mæld milli utanverðra súða og þar, sem báturinn er breiðastur.

Dýptin skal mæld miðskipa frá kili að beinni línu milli hástokka.

Á skipum, sem sigla milli landa, skal hverjum manni ætlað 0.283 m^3 rúmtak í bát, en í strandferðaskipum 0.23 m^3 .

Þó mega ekki fleiri vera á báti en svo, að allir geti setið og rúmt sé um ræðara. Á hvern bát skal merkja með skýrum, óafmáanlegum stöfum, stærð hans, lengd, breidd og dýpt, og hámarkstölu þeirra manna, er hann má flytja. Nafn skipsins og heimilisfang skal mála á báða bóga. Ef um fiskiskip er að ræða, má í stað nafns og heimilisfangs hafa umdæmisbókstafi þess og tölur. Stærð stafanna skal vera 6–10 cm.

Loftkassar.

Loftkassar í björgunarbátum skulu vera úr eir eða öðru viðurkenndu efni og enginn kassanna lengri en 1.2 metrar. Fleytimagn björgunarbáta skal tryggt með vatnsheldum lofthylkjum. Rúmtak þeirra samanlagt skal að minnsta kosti vera $1/10$ hluti af rúmtaki bátsins. Flotmagn málmbáts af þessari gerð má ekki vera minna en flotmagn það, sem trébátur á að hafa samkvæmt fyrr greindum ákvæðum, og skal því auka rúmtak lofthylkjanna í bátnum samkvæmt því.

Bátsuglur.

Tæki til sjósetningar björgunarbáta skulu viðurkennd af skipaskoðunarstjóra.

Styrkleiki bátsugla skal reiknaður með 5-földu öryggi. Bátsuglur, blakkir og falir skulu reyndar eftir að búið er að koma þeim fyrir um borð með 30% meiri þunga en þeim er ætlaður, skal þá reiknað með 75 kg þunga fyrir hvern mann, sem báturinn er gefinn upp fyrir, auk þess skal allur búnaður vera í bátnum.

Bátstólar.

Björgunarbátum skal fyrir komið í stóla nema bátsuglurnar séu þannig búnar, að bátarnir séu jafn vel skorðaðir í þeim og stólum. Bátarnir skulu vera kjölréttir og skal aðgangur að þeim vera svo greiður sem við verður komið. Hliðarstykki stólanna, sem að skipshliðinni snúa, skal vera hægt að fella niður, þannig að auðvelt sé að ýta bátnum út án þess að þurfa að lyfta honum fyrst. Festingar bátsins skulu vera sterkar og auðvelt að losa þær.

Merking björgunarbáta.

Hvern björgunarbát skal merkja skýru óafmáanlegu lettri, stærð hans og tölu þeirra manna, sem heimilt er, að hann flytji. Nafn skips þess, er báturinn fylgir, skal mála á báða bóga.

Báta- og slökkviliðsæfingar.

Áhafnir skipa, sem ekki lúta alþjóðareglum, skulu kallaðar til báta- og slökkviliðsæfinga annan hvorn mánuð. Bátana skal setja niður og róðraæfingar gerðar.

Æfingunum skal háttað þannig, að skipverjar fái fulla þekkingu á starfi því, sem hverjum um sig er ætlað. Enn fremur skal gengið úr skugga um, að bátar, búnaður, bátsuglur og annað tilheyrandi sé í fullkomnu lagi, að fljótt og örugglega sé hægt að koma bátunum í sjó og að þeir séu þéttir.

Færa skal inn í eftirlits- og dagbók skipsins dagsetningu slíkrar æfingar. Þar sem því verður við komið, skulu gerðar æfingarskrár um báta- og slökkviliðsæfingar, þar sem tiltekið er hlutverk hvers skipverja við sjósetningu báta og slökkvistörf. Æfingarskráin skal sett í ramma og höfð á áberandi stað í skipinu.

Neyðarlýsing við björgunarbáta.

Á nýjum skipum yfir 30 rúml. og þar sem því verður við komið á eldri skipum, skal vera neyðarlýsing við björgunarbáta.

147. gr.**Búnaður björgunarbáta.**

a) Útbúnaður björgunarbáta (fastra) skal vera sem hér segir:

1. Árar í öll ræði, tvær varaárar og ein stýrisár, eitt ræði fyrir hverja ár, fest með keðju eða á annan hátt við bátinn og eitt vararæði fyrir hver tvö ræði; tveir krókstjakar.
2. Tvennar neglur fyrir hvert neglugat; skulu þær bundnar við björgunarbátinn með taug eða keðju (neglur eru ekki notaðar, þegar sjálfvirkir lokar eru settir í þeirra stað); austurtrog og tvær skjólur úr viðurkenndu efni.
3. Stýri með stjórnveli eða taumum tengt við bátinn.
4. Tvær axir, sín í hvorum enda bátsins.
5. Ljóskef með ljósmeti, sem nægir í 12 klukkustundir; tvær öskjur af stormeldspýtum í vatnsheldum hylkjum.
6. Sigla eða siglur með zinkuðum vírstögum og rauðgulum seglum.
7. Góður áttaviti í áttavitaskýli með ljósi.
8. Bjargstrengur meðfram hlið bátsins.
9. Rekakkeri af viðurkenndri stærð með um 27.5 metra löngum kaðli, sbr. 161 gr.
10. Tvær nægilega langar bátsfestar. Önnur þeirra skal fest við framstafn bátsins með lykkju og þolli, svo að auðvelt sé að leysa hana, en hin skal bundin við framstefnið og jafnan tiltæk.
11. Bárufleygur, sem tekur 4½ lítra af olíu eða lýsi, skal svo gerður, að innihaldið geti auðveldlega breyðzt yfir sjávarflötinn og honum skal svo fyrir komið, að hægt sé að binda hann við rekakkerið.
12. Matarskammtur, viðurkenndur af skipaskoðun ríkisins, fyrir hvern mann, sem báturinn rúmar. Matinn skal geyma í loftþéttum ílátum og þau höfð í vatnspéttu hylki.
13. Vatnspétt ílát, sem tekur 3 lítra af drykkjarvatni á mann eða vatnspétt ílát, sem tekur tvo lítra af drykkjarvatni á mann ásamt viðurkenndu seltu-

eyðingartæki, sem getur framleitt einn lítra af drykkjarvatni á mann, ryðfri ausa í taug og ryðfritt drykkjarílát með mælistrikum.

14. Fjórir rauðir fallhlífarflugeldar og sex rauð handblýs, hvort tveggja af viðurkenndri gerð.
 15. Tvö flothæf reykmærki (til dagnota) af viðurkenndri gerð, er gefa frá sér rauðgulan reyk.
 16. Viðurkenndur útbúnaður, sem menn geta haldið sér í, ef báti hvolfir, annað hvort veltikjölur, kjalarhandföng, bjarglína strengd undir kjöl milli borðstokka eða annar viðurkenndur útbúnaður.
 17. Sáraumbúðir og lyf til hjálpar í viðlögum í vatnspéttum umbúðum.
 18. Vatnspétt vasaljós ásamt tveimur varahlöðum og tveimur perum í vatns-heldum umbúðum.
 19. Merkjaspigill af viðurkenndri gerð til dagnota.
 20. Hnifur með dósaskera, festur í bátinn.
 21. Tvær grannar flot-kastlínur.
 22. Handdæla af viðurkenndri gerð.
 23. Hagkvæm geymsla fyrir ýmislegt smávegis.
 24. Blistra eða annað til hljóðmerkjagjafa.
 25. Fiskilína með tilheyrandi sökku og önglum.
 26. Viðurkennd yfirbreiðsla með áberandi lit, til varnar gegn kulda og vætu.
 27. Leiðarvísir um merkjagjafir milli skipbrotsmanna og björgunarmanna.
- b) Skipaskoðunarstjóri getur gefið undanþágu frá því, sem krafizt er í 6., 12., 19., 25. og 26. tölulið hér að framan.
- c) Í mótorbjörgunarbátum er ekki skylt að hafa seglbúnað og árar mega vera helmingi færri en að ofan greinir, en krókstjakar skulu vera tveir.
- d) Allir björgunarbátar skulu þannig útbúnir, að auðvelt sé að komast um borð í þá.
- e) Í hverjum mótorbjörgunarbát skal vera froðuslökkvitæki eða annað jafn gott til að slökkva oliuelda.

Frágangur tækja í björgunarbátum.

Að undanteknum krókstjakanum, sem á að vera laus í bátnum, skal öllum innviði hans fest við hann. Frá festingum skal þannig gengið, að ekkert í bátnum sé í vegi fyrir lyftikrókum eða hindri menn í að komast auðveldlega um borð. Allur búnaður björgunarbáta skal vera eins léttur og fyrirferðalítill og unnt er.

148. gr.

Leiðarvísir um notkun öryggistækja og eftirlit með þeim.

Leiðarvísir. Leiðarvísir um notkun öryggistækja og annarra tækja, t. d. línuhyssu, flugelda, ljósmerkja, slökkvitækja o. fl., skal vera á íslenzku.

Leiðarvísirinn skal prentaður á haldgott efni og límdur traustlega á tækið og umbúðirnar með greinilegum fyrirmælum um mynd, ef þurfa þykir. Hver sá, er selur tækin, ber ábyrgð á, að þessu sé framfylgt, þannig að fullnægjandi sé, að dómi skipaeftirlitsins.

Skipstjóra er skylt að sjá um, að nægilega margir menn á skipinu kunni meðferð tækjanna. Hann ber ábyrgð á, að tækin séu geymd á góðum stöðum og enn fremur á endurnýjun þeirra, ef þau glatast eða skemmast.

Eftirlit. Þegar skoðun er gerð á skipi, og í hvert skipti, sem ástæða þykir til, skal skoðunarmaður ganga úr skugga um, að tækin séu í nothæfu ástandi.

5. gr.

B-liður VII. kafla reglnanna orðist þannig:

B. Gúmmíbjörgunarbátar.

149. gr.

Um gerð gúmmíbjörgunarbátá.

- a) Sérhver gúmmíbjörgunarbátur skal þannig gerður, að hann sé stöðugur á sjó, er hann útblásinn flýtur á réttum kili.
- b) Gúmmíbjörgunarbátar skulu þannig gerðir, að þeir þoli, að þeim sé kastað í sjó úr 18 m hæð, án þess að þeir eða útbúnaður þeirra skemmist.
- c) Bátarnir skulu búnir þaki, sem lyftist sjálfkrafa um leið og báturinn þenst út. Skal það geta varið áhöfnina gegn kulda og vosbúð og vera þannig gert að safna megi af því regnvatni. Þar sem þakið er hæst, skal vera ljós á því, sem fær orku sína frá rafhlöðu, sem hleðst við það að koma í sjó, annað ljós af svipaðri gerð skal vera inni í bátnum. Áberandi litur skal vera á þakinu.
- d) Gúmmíbátar skulu búnir bátsfesti og griplínu skal örugglega fest í kringum þá að utan og innan.
- e) Auðvelt á að vera fyrir einn mann að reisa bátinn á réttan kjöl, ef hann skyldi þenjast út á hvolfi.
- f) Á gúmmibátum skal vera hentugur útbúnaður, sem auðveldar mönnum að komast um borð í þá úr sjó.
- g) Utan bátana skal vera slitsterk taska eða aðrar hentugar umbúðir, sem þola vel allt venjulegt slit um borð í skipum. Bátarnir eiga að geta flotið í umbúðum sínum.
- h) Gúmmibátum skal skipt í jafna tölu aðskildra hólfa og skal helmingur þeirra vera nægjanlegur til þess að fleyta manna fjölda þeim, sem bátunum er ætlað að bera, eða þeir skulu á annan jafn öruggan hátt þannig búnir, að fleyti-magn þeirra sé nægilegt samkvæmt ofansögðu, þótt þeir kynnu að skemmast að nokkru leyti eða þendust eigi út að fullu.
- i) Gúmmibátar í tösku eða öðrum umbúðum og með fullum útbúnaði mega ekki vera þyngri en 180 kg.
- j) Fjöldi manna, sem gúmmibátum er ætlað að bera, skal vera jafn og:
 - I. Stærsta heila tala, sem kemur út við að deila 3.4 í rúmmál flothólfanna mældum í rúmfetum á bátunum uppblásnum (skal þá ekki tekið tillit til þófta eða þakboga). Sé metramál notað skal deila með 96 í rúmmálið mælt í rúm-desimetrum.
 - II. Stærsta heila tala, sem kemur út við að deila 4 í flatarmál gólfflatar á bátunum uppblásnum, mælt í ferfetum (hér má reikna þóftur með í flatarmáli séu einhverjar). Sé metramál notað skal deila með 3720 í flatarmálið, mælt í fersentimetrum. Skal lægri talan, sem fæst með aðferð I. eða II., gilda.
- k) Botn gúmmibáta skal vera vatnspéttur og þannig útbúinn, að hann geti gefið nægilega einangrun gegn kulda.
- l) Gúmmibátar skulu uppblásnir óskaðlegri lofttegund og þannig, að þeir þenjast sjálfkrafa út, ef kippt er í línu eða á annan jafn einfaldan hátt. Mögulegt skal vera að halda loftþrýstingi bátanna við með því að dæla lofti í þá með hand-dælu þeirri, sem krafist er í 7. tl. a-liðs 150. gr.
- m) Gúmmibátar skulu vera úr viðurkenndu efni og af viðurkenndri gerð, þannig búnir til, að þeir þoli að vera 30 daga á floti við allar aðstæður á sjó.
- n) Enginn gúmmibátur skal viðurkenndur til notkunar í skipum stærri en 15 rúmllestir, ef hann rúmar minna en sex menn, reiknað samkvæmt j-lið í þessari grein, og eigi má viðurkenna báta fyrir fleiri en 25 menn, reiknað á sama hátt.

- o) Gúmmibátar skulu vera virkir og nothæfir við hitastig á milli $+66^{\circ}$ og $\div 30^{\circ}$ C.
- p) Gúmmibátum skal þannig fyrir komið um borð í skipum, að auðvelt sé að gripa til þeirra, er með þarf.
- q) Gúmmibátar skulu búnir festingu fyrir dráttartaug, þannig að megi draga þá, ef þörf krefur.

150. gr.

Búnaður gúmmibáta.

- a) Venjulegur búnaður gúmmibáta skal vera sem hér segir:
 - 1. Flothæfur kasthringur í minnst 30 m langri flotlínu.
 - 2. Gúmmibátar fyrir 12 menn eða færri skulu búnir einum hníf og einu austurtrogi, en stærri bátar tveimur hnífum og tveimur austurtrogum.
 - 3. Tveir svampar.
 - 4. Tvö rekakkeri, öðru skal varanlega fest við gúmmibátinn, hitt til vara.
 - 5. Tvær árar.
 - 6. Viðgerðarútbúnaður, sem hægt er að nota til þess að gera við leka á loft-hólfum.
 - 7. Lofthanddæla, sem hægt er að tengja við stúta á bátunum til þess að bæta á há lofti, ef með þarf og dæla upp tvöfalda botninn.
 - 8. Þrír dósahnífar.
 - 9. Lyfjaskrín af viðurkenndri gerð, í vatnspéttum umbúðum.
 - 10. Ryðfrítt drykkjarilát með mælistrikum.
 - 11. Vatnspétt vasaljós hæft til morse-sendinga, ásamt einni varahlöðu og vara-peru í vatnsheldum umbúðum.
 - 12. Spegill og blístra til merkjagjafa.
 - 13. Tveir fallhlífarflugeldar af viðurkenndri gerð, sem gefa frá sér skært, rautt ljós í mikilli hæð.
 - 14. Sex handblys af viðurkenndri gerð, sem gefa frá sér skært rautt ljós.
 - 15. Handfæri.
 - 16. Matarskammt fyrir hvern mann, sem bátnum er ætlað að bera, með „Verkade“ matarskammti eða öðrum viðurkenndum matvælum, sem ekki eru þorstaaukandi og skulu þau hafa inni að halda minnst 2200 hitaeiningar á hver 453 gr. Enn fremur $\frac{1}{6}$ kg kandíssykur eða álíka hentug sykurtegund.
 - 17. Þétt ilát, sem að samanlögðu rúmar $1\frac{1}{2}$ l. af vatni fyrir hvern mann, sem báturinn er ætlaður fyrir. Í staðinn fyrir þriðjung vatnsins, má koma hentugt seltueyðingartæki, sem getur framleitt sama magn af drykkjarvatni.
 - 18. Sex sjóveikistöflur fyrir hvern mann, sem bátnum er ætlað að bera.
 - 19. Notkunarreglur á íslenzku í vatnsheldum umbúðum eða prentuð á efni, sem þolir vætu, skulu vera í gúmmibátnum.
 - 20. Eitt eintak af leiðbeiningum um merkjagjafir við björgunarsveitir.
- b) Þegar um farþegaskip er að ræða í svo stuttum ferðum, að allur búnaður sá, sem upp er talinn í a-lið þessarar greinar þykir ónauðsynlegur að álit skipa-skoðunarstjóra, er honum heimilt að leyfa, að einn eða fleiri gúmmibátar, þó ekki færri en einn sjötti hluti þeirra, sem um borð eru, séu aðeins búnir því, sem tekið er fram í tölulíðum 1—7; 9 og 19 hér að ofan og helmingi þess, sem getið er í tölulíðunum 13 og 14, afgangur gúmmibátanna skal búinn því, sem tekið er fram í tölulíðum 1—7 og 19.
- c) Í gúmmibjörgunarbátum á skipum undir 15 rúml. skal vera:
 - 1. Lofthanddæla.
 - 2. Viðgerðarútbúnaður.

3. Rekakkeri.
4. Vasaljós (vatnsþétt).
5. 3 rauð handblýs.
6. Hnífur.
7. Leiðarvísir um notkun á íslenzku.

151. gr.

Skoðun gúmmíbjörgunarbáta.

- a) Sérhver gúmmíbjörgunarbátur skal skoðaður minnst einu sinni á ári, af mönnum, sem hafa hlotið viðurkenningu skipaskoðunarstjóra. Þessum mönnum einum skal heimilt að annast skoðun og viðgerðir bátanna og er þeim skylt að fylgja nákvæmlega fyrirmælum framleiðenda gúmmíbátanna og skipaskoðunarinnar.
1. Athuga skal hvort nokkuð sjái á bátshúðinni.
 2. Hleypst skal lofti á bátinn þar til þrýstingurinn verður 2 lbs. á ferþumlung. Ekki má þrýstingurinn fara undir 1.75 lbs. á ferþumlung eftir að báturinn hefur staðið eina klukkustund útblásinn.
 3. Reynist báturinn óþéttur, samkvæmt 2. tl., skal gert við lekann.
 4. Síðan skal aftur fara fram þrýstiprófun samkvæmt 2. tl.
 5. Loftflaska skal athuguð og vegin, sé hún með hettu, þá án hennar.
- Loftflöskur skulu þrýstireyndar á 5 ára fresti með minnst 235 kg þrýstingi á fersentimeter. Dagsetning þrýstiprófunar skal sett á flöskurnar. Enn fremur skal gengið úr skugga um, að flöskurnar séu eigi ryðgaðar, hvorki að utan né innan.
6. Allur útbúnaður bátsins skal vandlega yfirfarinn og sé nokkru ábótavant, skal úr því bætt.
 7. Eftir skoðun skal báturinn settur í umbúðir.
- c) Skoðunarmaður gúmmíbáta skal setja merki skipaskoðunar ríkisins með númeri á hvern þann gúmmíbjörgunarbát, sem í fyrsta skipti er skoðaður.
- d) Að lokinni skoðun og viðgerð á gúmmíbátnum, útfyllir skoðunarmaður vottorð í þríriti um, að báturinn sé í lagi. Skoðunarmaður heldur einu eintaki eftir, en annað eintak skal afhent skipstjóra til geymslu með skjölum skipsins og því þriðja skal skilað til skipaskoðunarinnar.

152. gr.

Leiðbeining um notkun gúmmíbáta.

Minnst tvisvar á ári skulu skipstjórnarmenn sýna skipshöfn geymslu gúmmíbjörgunarbáta og gefa leiðbeiningar um notkun þeirra. Jafnframt skal líta eftir að vel fari um bátinn.

6. gr.

Á eftir B-lið komi nýr liður, sem verður C-liður, svo hljóðandi:

C. Slöngubátar.

153. gr.

Slöngubátar eru bátar búnir til úr sterkum gúmmíbornum dúk og eru stöðugt hafðir uppblásnir um borð í skipinu. Viðurkenndar eru tvær gerðir: *slöngubjörgunarbátar*, sem rúma frá 8—25 manns og hafa burðarþol frá 1.2 tonn upp í 3.1 tonn og *slönguléttbátar*, sem ætlaðir eru 5—8 mönnum og bera frá 450—700 kg. Slöngubátar skulu merktir merki skipaskoðunar ríkisins með númeri.

154. gr.

Útbúnaður slöngubjörgunarbáta.

- a) 1. Báturinn skal gerður úr tveimur aðskildum slöngum 30—40 cm í þvermál og 2—4 skilrúm skulu vera í hvorri slöngu eftir stærð bátsins.
2. Í bátum, sem taka 20 menn og fleiri, skal vera kjalslanga og tvískiptir botnflekar úr viði.
3. Tvær lekaskrúfur.
4. Búnaður til að festa lyftitaug.
5. Líflína kringum bátinn.
6. Fjögur ræði og einn stýristolli.
7. Tvö höld fyrir varaárar.
8. Tvö höld fyrir hnífa.
9. Dráttarbeizli.
10. Hæfilega margar þóftur.
11. Loftdæla með slöngu.
12. Viðgerðarútbúnaður.
13. Lekatappar.
14. Poki til þess að geyma ýmislegt lauslegt.
15. Drifakkeri með línu.
16. Sex 3 metra langar árar.
17. Stýrisár 3.6 metra löng.
18. Krókstjaki með kúlumynduðum oddi.
19. Fimmtán metra löng fangalína.
20. Fata með taug.
21. Austurtrog.
22. Tveir hnifar í skeiðum.
23. Oliuljóskei.
24. Ílát með einum lítra af steinolíu.
25. Bárufleygur með 5 lítrum af hentugri olíu.
26. Matarílát, 40 lítra, með matvælum viðurkenndum af skipaskoðun ríkisins.
27. Vatnsílát, sem rúma þrjá lítra af drykkjarvatni á mann.
28. Fjórir rauðir fallhlífurflugeldar og sex rauð handblýs af viðurkenndri gerð.
29. Tvö flothæf reykmerki (til dagnota) af viðurkenndri gerð, er gefa frá sér rauðgulan reyk.
30. Tvær vatnspéttar dósir af stormeldspýtum.
31. Eitt vatnspétt vasaljós með tveimur varahlöðum og tveimur varaperum í vatnsheldum umbúðum.
32. Góður áttaviti í áttavitaskýli með ljósi.
33. Lyfjaskrín af viðurkenndri gerð.
34. Merkjaspégill af viðurkenndri gerð til dagnota.
35. Ryðfrítt drykkjarílát með mælistrikum.
36. Leiðarvisir um merkjagjafir milli skipbrotsmanna og björgunarmanna.
37. Tveir dósahnífar.
- b) Sleðar, bómur, kranar eða annar útbúnaður til útsetningar slíkra báta, skal viðurkenndur af skipaskoðuninni.
- c) Bátunum skal þannig fyrir komið, að auðvelt sé að koma þeim út beggja megin skipsins og vel fari um þá á stað þeim, sem þeir eru geymdir á og skal vandlega breytt yfir þá.
- d) Bátarnir skulu skoðaðir árlega og þrýstimældir.
- e) Um frágang tækja í slöngubjörgunarbátum gildir sama og um venjulega björgunarbáta.

155. gr.

Búnaður slönguléttbáta.

Í slönguléttbátum skulu vera árar í öll ræði, lofthanddæla, botnflekar, viðgerðar-útþúnaður, lekatappar, vatnspétt vasaljós og hnífur, enn fremur 500 metra lína. Skal þessi búnaður bundinn í bátinn á þann hátt, að fljótlega sé hægt að losa hann.

156. gr.

Leiðarvísir um notkun öryggistækja og eftirlit með þeim.

Leiðarvísir. Leiðarvísir um notkun öryggistækja og annarra tækja, t. d. línu-byssu, flugelda, ljósmerkja, slökkvitækja o. fl. skal vera á íslenzku.

Leiðarvísirinn skal prentaður á haldgott efni og líndur traustlega á tækið og umbúðirnar með greinilegum fyrirmælum og mynd, ef þurfa þykir. Hver sá, er selur tækin, ber ábyrgð á, að þessu sé framfylgt, þannig að fullnægjandi sé, að dómi skipaeftlitsins. Skipstjóra er skylt að sjá um, að nægilega margir menn á skipinu kunni meðferð tækjanna. Hann ber ábyrgð á, að tækin séu geymd á góðum stöðum og enn fremur á endurnýjun þeirra, ef þau glatast eða skemmast.

Eftirlit. Þegar skoðun er gerð á skipi, og í hvert skipti, sem ástæða þykir til, skal skoðunarmaður ganga úr skugga um, að tækin séu í nothæfu ástandi.

7. gr.

Á eftir C-lið VII. kafla reglnanna komi nýr liður, sem verður D-liður, svo hljóðandi:

D. Bjargbelti.

157. gr.

- a) Bjargbelti af viðurkenndri gerð skal vera handa hverjum manni um borð í öllum íslenzkum skipum.
- b) Bjargbelti skulu geymd þar, sem fljótlega er hægt að grípa til þeirra.
- c) Bjargbelti skulu ekki viðurkennd nema þau uppfylli eftirfarandi kröfur:
 1. að handbragð og efni sé gott.
 2. að það fljóti með 7.5 kg af járn í 24 klukkustundir.
 3. að það sé þannig sniðið, að komið verði hjá því að svo miklu leyti og mögulegt er, að menn setji það öfugt á sig.
 4. að það styðji höfuðið þannig, að andlit meðvitundarlaus manns, myndi haldast upp úr sjónum og líkama hans halla afturyfir.
 5. að það geti snúið mannslíkama í sjó, þannig að hann liggi með halla afturyfir.
 6. að það þoli olfur án þess að skemmast.
 7. að litur þess sé mjög áberandi.
 8. að við það sé tengd blístra.
- d) Uppblásanleg bjargbelti má nota í skipum, öðrum en farþegaskipum og oliu-flutningskipum, að því tilskildu:
 1. að lofthólfinn sé tvö, sem að samanlögðu geta borið 15 kg. af járn í 24 klukkustundir í ferskvatni eða hvort um sig 7.5 kg.
 2. að hægt sé að blása það upp bæði með munninum og frá loftflösku.
 3. að þau uppfylli kröfurnar, sem gerðar eru í c-lið þessarar greinar tölulið I., III., IV., V., VII. og VIII., jafnvel þótt aðeins annað hólfið sé útblásið. Aths.: VIII. töluliður í c-lið skal aðeins gilda um ný bjargbelti.

158. gr.

Merking.

Öll bjargbelti og bjargvesti skulu merkt á greinilegan og varanlegan hátt með nafni verksmiðjunnar eða vörumerki, og viðurkennd af skipaæftirliti ríkisins, áður en þau eru tekin í notkun. Bjargbelti og bjargvesti má ekki mála.

159. gr.

Viðurkenning bjargbelta.

Beiðni um viðurkenningu á bjargbeltum og bjargvestum skal senda skipaæftirliti ríkisins og skal henni fylgja fyrirmynd með nákvæmri lýsingu og greinargerð um, hvernig nota skuli. Fullnægi þau settum reglum, gefur skipaæftirlit ríkisins út viðurkenningarvottorð. Viðurkenningin er látin í té án endurgjalds, en kostnaður vegna viðurkenningarinnar, ef einhver er, greiðist af beiðanda.

Þegar viðurkenning er fengin, hvílir sú skylda á framleiðanda, að láta skipaæftirliti ríkisins í té leiðbeiningar til skipaskoðunarmanna, með mynd og lýsingu á því, hvernig á að setja bjargbeltið eða vestið á sig, og sams konar leiðbeiningar skulu látnar af hendi til þeirra, er kaupa bjargbelti eða vesti.

8. gr.

Á eftir D-lið VII. kafla reglnanna komi nýr liður, sem verður E-liður, svo hljóðandi:

E. Bjarghringar o. fl.

160. gr.

- a) Bjarghringar skulu gerðir úr heilu korki eða korkstykki, trénegldum og vel felldum saman, eða öðru efni, sem skipaæftirlit ríkisins viðurkennir. Hreindýrahár, sef, kapok, korkspæni eða korkmylsnu má ekki nota, né heldur bjarghringa, sem blásnir eru upp með lofti.

Bjarghringur skal geta flotið í hreinu vatni í 24 klst. með 14.5 kg af járn. Utan um korkið skal saumaður strigi, vel málaður og með kaðalumgerð. Innanmál hringsins skal vera minnst 45 cm (18 enskir þuml.).

Bjarghringar skulu málaðir rauðir og hvítir, í fjórum reitum, hvítum og rauðum til skiptis. Á þá skal einnig mála nafn skipsins og heimilisfang, eða nafn skipsins, umdæmisbókstafi og tölur, sé það fiskiskip. Skulu þeir enn fremur þola oliur.

- b) Sjálfkveikjandi ljósduflin, sem krafizt er samkvæmt b-lið 140. gr., skulu þannig úr garði gerð, að vatn geti ekki slökkt á þeim. Þau eiga að geta logað í 45 mínútur að minnsta kosti og ekki má styrkleiki ljóssins vera undir 35 lumen. Í olíuflutningaskipum skulu notuð rafmagnsljós af viðurkenndri gerð.
- c) Reykdufl skulu geta gefið frá sér reyk með áberandi lit í 15 mín. að minnsta kosti og vera sjálfvirk. Þau skulu höfð nálægt stjórnpalli skipsins og auðvelt skal vera að grípa til þeirra.
- d) Bjarghringum skal þannig fyrir komið, að fljótlegt sé að kasta þeim út; þeir mega ekki vera bundnir fastir.

9. gr.

Á eftir D-lið VII. kafla reglnanna komi nýr liður, sem verður F-liður, svo hljóðandi:

F. Rekakeri björgunarbáta annarra en gúmmí- og slöngubjörgunarbáta.

161. gr.

Rekakeri, sem notuð eru í björgunarbátum íslenzkra skipa, skulu vera þannig gerð:

Rekakerin skulu vera keilumynduð, opin í báða enda. Fyrir bjargbáta, sem eru allt að 8 m á lengd, skal efra opið vera 61 cm í þvermál, en fyrir bjargbáta, sem eru 8 m og þar yfir, 69 cm í þvermál. Neðra opið skal vera 12.5 cm í þvermál. Lengd frá efra opi að því neðra skal vera 122 cm. Báðir hringirnir skulu vera úr 10 mm galvaniseruðu jární. Segldúkurinn skal vera fyrsta flokks dúkur, í þremur hlutum, vel saumuðum saman, og á þeim kaðall 45 mm í ummál, sem endar í hanafæti, 75 cm löngum og með „kós“.

Kaðall rekakkerisins skal vera:

Í bjargbátum minni en 7.92 m á lengd, $3 \times$ lengdin, ummál 63 mm.

Í bjargbátum minni en 9.14 m á lengd, $3 \times$ lengdin, ummál 76 mm.

Í bjargbátum yfir 9.14 m á lengd, $4 \times$ lengdin, ummál 88 mm.

Kaðallinn skal vel festur við rekakerið.

162. gr.

Ljósmerki og báruflýgar.

Ljósmerki. Ljósmerkjataeki skulu vera í samræmi við alþjóðareglur. Öll slík tæki skulu viðurkennd af skipaeftirlitinu.

Báruflýgur. Báruflýgur skal taka 3—8 lítra af olíu. Hann skal svo gerður, að olían geti runnið úr honum og breiðzt yfir sjávarflötinn, þegar hann hefur verið tengdur við rekakerið.

10. gr.

160. gr. reglnanna verði 163. gr. og eftirfarandi greinar hækki því til samræmis.

11. gr.

Við 166. gr. reglnanna, sem verður 169. gr., komi viðbót, svo hljóðandi:

Brunaboðar.

Í fiskiskipum, sem eru 15—200 rúml. að stærð, skal vera brunaboði af viðurkenndri gerð í vélarúmi, enn fremur í vistarverum skipanna, sé í þeim eldfæri (olíu- eða kola-kyntur ofn eða eldavél).

Reglur þessar eru settar samkvæmt lögum nr. 50 31. júlí 1959, um eftirlit með skipum, til að öðlast þegar gildi og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Jafnframt falla úr gildi reglur nr. 2 14. janúar 1957, um gúmmíbjörgunarbáta í skipum og auglýsing nr. 3 14. janúar 1957, um breyting á reglum nr. 11 20. janúar 1953, um eftirlit með skipum og öryggi þeirra.

Samgöngumálaráðuneytið, 28. febrúar 1962.

Emil Jónsson.

Brynjólfur Ingólfsson.